

VECKOBLADET

Nr 5 webbform

090213

Kulturtips

3 MA, magisk musik från Mali, Madagaskar & Marocko.
På Inkonst 17 februari. [Läs mer](#)

Augusta en social thriller fylld av maktkamp, manipulation och svart humor...På Teater 23 den 14 februari - 27 mars. [Läs mer](#)

Finanskris KRASCH BOOM BANG! Teaterhögskolan i samarbete med Västrahamnteatern.
På Västrahamnteatern 12 - 20 februari. [Läs mer](#)

Lasse Tennander. Picknickkonsert på Victoria 13-14 februari
[Läs mer](#)

Opening Night. Belgiskt danskollektiv med rötterna i Slovakien
bjuder på poetisk och humoristisk dansföreställning.
På Palladium 17 februari. [Läs mer](#)

Rikard III en dag på Towern. På Lunds Stadsteater 16 februari
kl 19. [Läs mer](#)

Vänsterpartiet Lund fördömer staten Israels agerande

Vi fördömer Israels våld i Gaza. Vi fördömer ockupationen och blockaden av de palestinska områdena.

Vi förbehåller oss rätten att kritisera staten Israels agerande. Detta är inte antisemitism. Det är att bedöma staten Israels handlingar med samma moraliska måttstock som gäller för andra länder.

Vänsterpartiet Lund föreslår en kommunal bojkott av staten Israel. Inköp av israeliska varor är oförenligt med Lunds kommuns inköspolicy, och därför bör kommunen omedelbart upphöra med detta.

Uttalande av v-Lunds årsmöte 2009

Pressgrannar I

Valkommentar i [Haaretz](#) 12/2

Gideon Levy / Legitimerar sionismen varje våldshandling och orättvisa?

Vänstern i Israel dog 2000. Bödeln det året var också dödgrävaren 2009: försvarsminister Ehud Barak.

Libanon, Gaza, de dödade barnen, klusterbomberna, den vita fosfor, och alla ockupationens grymheter – inget av allt detta drev den likgiltiga, fega vänstern ut på gatorna.

Vad är sionismen idag? Ett arkaiskt, urmodigt koncept fött i en annan verklighet. Sionismen måste ut ur garderoben.

Det är tillåtet att inte vara sionist i den bemärkelse begreppet har idag. Det är tillåtet att tro på judarnas rätt till en stat och ändå angripa den sionism som ägnar sig åt ockupation. Det är tillåtet att mena att händelserna 1948 borde upp på agendan, att be om ursäkt för orättvisan och handla för att rehabilitera offren. Det är tillåtet att opponera mot ett onödigt krig från första dagen. Det är tillåtet att anse att Israels araber förtjänar samma rättigheter – kulturellt, socialt och nationellt – som judarna. Det är tillåtet att ifrågasätta Israels försvarsstyrkor som ockupationsarmé, och det är till och med tillåtet att vilja tala med Hamas.

(Översättning Gunnar Stensson)

Pressgrannar II

Heja Sydsvenskan!

Bättre reportage än det om Guantanamo med Niklas Orrenius text och fotografen Ola Torkelssons bilder görs ingenstans i Sverige! Det publicerades i Sydsvenskans bilaga Söndag den 8 februari under huvudrubriken ”Tortyrrens fängelse”. Förhoppningsvis kommer det också i bokform.

Olle Lönnaeus text och Thomas Löfqvists bilder i reportageserien om Gaza och det israeliska valet håller samma höga klass och är lika unika! Också reportageserien borde utges i form av en bok tillsammans med andra texter.

Någon måste ha beslutat, bekostat och skickat ut de båda expeditionerna. Utomordentligt!

För nyhetsjournalisternas skull måste man stå ut med Sydsvenskans förutsägbara opinionssidor.

Gunnar Stensson

Sedvanliga årsmötesförhandlingar

”Det var mycket känslor, hätska utbrott, svärord och en hel del bitterhet som ventilerades”, refererade Sydsvenskans Lundaredaktion från ett medlemsmöte i lördags. Det handlade visserligen om HSB men kunde ha gällt vänsterpartiets årsmöte. Kanske med undantag av svordomarna, men ordet ”röven” hördes tydligt.

Mötet samlade 21 deltagare vilket nästan var en halvering jämfört med förra året. Medlemsantalet hade inte sjunkit med samma takt men en minskning var det, med cirka 10 procent till 113 betalande (eller avgiftsbefriade).

Avgående styrelsen beklagade enligt rutinen i sin verksamhetsberättelse att så få var aktiva, vilket bidrog till att årets verksamhetsplan inte hade uppfyllts till alla delar. Partiföreningens stolthet är som tidigare kommunalpolitiken som delvis för sitt eget liv. Bland de frånvarande på mötet märktes också några ledande kommunalpolitiker.

Det som väckte starka känslor var, också enligt rutinen, 2002 års händelser, väl bekanta för de allra flesta av VB:s läsare. Det blev dessutom en livlig debatt kring den rödgröna uppgörelsen om regeringssamverkan. Två motsatta förslag till uttalande i frågan lades fram, men till slut bordlades ärendet till ett kommande medlemsmöte.

Det ena förslaget innebar ett stöd till Anders Neergaards ställningstagande – se artikel i förra numret. Neergaard var själv frånvarande av familjeskäl men återkom nu till styrelsen som ersättare.

Ny ordförande efter Marta Santander som av sagt sej (men stannar i styrelsen) blev Daniel Stolt som fick något fler röster än den andra kandidaten, Nita Lorimer. Valberedningens föredragande (Rebecca Selberg) motiverade förordet för Stolt med att han genom sin ålder kunde hjälpa till att minska den påtagliga åldersklyftan mot Ung vänster och studentföreningen. Valberedningen nådde dock inte ända fram för deras kandidat till en ordinarie styrelsepost Bo Nylander, 23, slogs i omröstningen ut av Sten Henriksson, 70.
Gunnar Sandin

Förnekelsen

Den amerikanska armén använde fosforbomber i den irakiska staden Falluja. De visade sig vara ytterst effektiva både fysiskt och psykiskt.

Den israeliska armén beslöt därför att använda fosforgranater i Gaza. Det skulle hemlighållas. Man trodde sig ha kontroll över nyhetsförmedlingen genom att utestänga media.

När läkarna i sjukhuset i Gaza i sina mobiltelefoner rapporterade om ett stort antal brännskadade och döda barn förnekade man deras uppgifter. I stället försökte man undergräva läkarnas trovärdighet.

Sten Henriksson avslöjade i förra veckans VB hur Mats Skogkär i Sydsvenskan vidarebefordrade den israeliska förnekelsen till läsarna i Skåne. Sanningen är krigets första offer.

När Israel följande dag avlossade fyra fosforgranater och därefter en spränggranat för att sprida fosfor mot en FN-skola i vilken 300 flyktingar befann sig ledde det till två barns död. Fosforbeskjutningen kunde inte längre förnekas. Det man inte kan förneka tiger man om.

Men Ehud Barak deklarerade offentligt att inga israeliska soldater skulle ställas inför krigsrätt.

Vämjeligt!

Jag betvivlar inte Lars-Anders Jönssons goda vilja. Men det gäller att ha urskiljning både när man läser Sydsvenskan och när man använder internet. Det mesta i internet är desinformation. Meningsfulla fakta hittar man i den ledande israeliska tidningen Haaretz och nyhetsbyrån al Jazeera.

Beträffande den israeliska propagandans trivialisering av Förintelsen och antisemitismen hänvisar jag till artikeln ”On the wrong side of history”.

Och så vill jag påpeka att profeten Jesaja är en bok i Gamla Testamentet, judendomens heliga skrift. Där uttrycks en för sin tid revolutionerande etik som tar avstånd från blodtörstiga stamgudar och primitiv nationalism och i stället predikar fred, barmhärtighet, medlidande och social rättvisa. Det är sådana texter som ger oss anledning att värda judendomen.

Gunnar Stensson

Taktikens triumf

Jag trodde att Centern, när man låste in sig i förra veckan, skulle komma ut och säga att man stod fast vid den linje Maud Olofsson redogjorde för, för bara några veckor sen. Centerns motstånd under alla år gjorde att jag inte trodde att de skulle svänga 180 grader. Ok jag har väl hört att det funnits positiva röster för kärnkraft, men trodde inte de var så starka. Jag konstaterar att protesterna inom C, efter beslutet, varit svaga. Jag frågar mig också varför man, borgerligheten, inte begärde folkförklaring. Enligt opinionsmätningar hade man säkert vunnit en sådan. Då hade man ju haft grönt ljus att bygga nya verk. Varför i all världen svänger ett parti som varit mot i årtionden i ett läge när den flödande energin är på gång.

Så här en vecka senare tycker jag mig se en taktisk triumf. Borgerligheten, kanske utom folkpartiet, inser att det inte kommer att byggas fler verk. Men så ser man att opinionen är kraftigt för. Man enas i en fråga där inget i praktiken ändras, man visar dådkraft, man går opinionen till mötes, man ser till att industrin får hela ansvaret och betonar att satsning skall ske på den flödande energin, det vill säga det som redan sker.

Jag tror moderaterna, Reinfeldt, är trött på industrins tjat om att bygga nytt och vill ha svar på om de menar allvar. Maud Olofsson och Göran Högglund vill ha kvar makt och varför då inte ändra sig i en fråga som ändå inte betyder något. Göran Högglund har ju ändrat sig förr. Jag noterar också att de företag som satsar på flödande energi knappast har protesterat. De ser helt enkelt kärnkraften som lite nattståndet, inte som en konkurrent.

Alliansen har gjort det igen. Det finns mycket att säga om alliansen, men taktiska är de. Alliansen i sig, moderaterna som det nya arbetarpartiet, kärnkraften nu. Jag tror att Alliansen snart är ikapp de rödgröna, som upplevs som splittrade, i opinionsmätningar. Så lägger Anders Borg snart fram en kraftig skattesänkning till pensionärerna. Så vinner alliansen valet. Fast jag hoppas att jag får fel.

Atomkraft nej tack!

Sven-Hugo Mattsson

Krisen — vems är skulden?

I en artikel i Veckobladet 090206 har Gunnar Stensson tagit upp vad han och jag har skrivit i tidningen om världsekonomin. Bland annat skriver han: ”Vi har kritiserat USA:s överkonsumtion och handelsunderskott. Vi har sagt att USA finansierar sin konsumtion genom att trycka nya sedlar”. – Det jag sagt i dessa sammanhang kan säkert ses som kritik men jag har nog inte varit tydlig med vad eller vilka en sådan kritik bör riktas mot. Skall man verkligen klandra det amerikanska folket för att de levt över sina tillgångar när det är deras konsumtion, genom den efterfrågan den skapat, som hållit igång världsekonomin under de senaste decennierna?

Under de senaste trettio åren har de åttio procent av det amerikanska folket som befinner sig på den nedre delen av inkomststegen, inte sett till någon nämnvärd ökning av reallönerna. Den måttliga inkomstökning som hushållen ändå fått beror på att man arbetat flera timmar och att fler medlemmar i hushållen ingår i arbetskraften. Framför allt har fler kvinnor kommit ut på arbetsmarknaden. Lönerna har stagnerat trots att produktivitetstökningen i den amerikanska industrin inte varit sämre än i den europeiska. De värden som skapats av den ökade produktiviteten har i USA nästan uteslutande hamnat hos en enda procent av befolkningen, de redan superrika. Den fattigare majoriteten har överlag arbetat hårt, i genomsnitt mer än 2000 timmar om året jämfört med 1600-1800 timmar i EU-15. De har sällan mer än två veckors semester och ofta ingen betald semester alls. Man kan nog säga att dessa amerikaner genom sitt arbete gjort sig förtjänta av den konsumtionsökning som de i avsaknad av inkomstökning lockats, tvingats eller nödgats finansiera med skuldsättning.

Orsaken till att USA och världen nu befinner sig i en ekonomisk kris skall sökas på annat håll, nämligen hos de politiker som accepterat och stött att den nyliberala ekonomiska politiken tillåtit dominera världen sedan slutet av 1970-talet. På global nivå ligger ansvaret främst hos Ronald Reagan, Margaret Thatcher och deras medarbetare. I Sverige var det trion Åsbrink, Feldt och Dennis som genom att avreglera valutarörelserna lade grunden till nyliberalismen i vårt land och därmed berövade våra regeringar möjligheten att föra en solidarisk fördelningspolitik.

Den nuvarande ekonomiska krisen är en logisk följd av att globaliseringen medfört en drastisk omfördelning av inkomster och förmögenheter från botten till toppen. Den ökade ekonomiska ojämlikheten har medfört minskad global efterfrågan på varor och tjänster. Därför har det uppstått brist på lönsamma investeringsprojekt. Det har medfört att privatpersoner och företag i ökande omfattning placerat sina vinstmedel i finanssektorn eller i amerikanska statspapper. Det uppges att USA lånar upp nittio procent av världens sparande. Även om det trycks nya dollarsedlar har förmodligen försäljningen av amerikanska statspapper blivit det huvudsakliga sättet för finansiering av USA:s skulder. Nu hoppas nog president Obama att de rikaste av hans landsmän tömmer sina spargrisar och köper de ”krisobligationer” med vars hjälp han hoppas kunna vända ekonomin uppåt.

Erik Kågström

Lund behöver en stadsteater med fast ensemble

Gunnar Sandin vill att Lund ska bygga en teater.

Bra! Under alla omständigheter bra! Större behov av en teater än av en femte frihet.

Men en teater behöver skådespelare, regissörer, scenarbetare osv. Och Lund behöver teaterfolket som ett tillskott till den inåtvända akademiska kulturen.

Vi saknar ett samlande forum för kulturen i Lund. En stadsteater. Det finns i Helsingborg och Malmö. Och tills nyligen i Landskrona. Det fanns som samhällsinstitution i det gamla Grekland.

Så är det. Så kan det bli

Vi har Sagohuset, Månteatern, Lilla Teatern, studentspexen, 500 och dessutom Riksteatern med dess stora mångskiftande repertoar. Räcker inte det?

Nej.

Ett exempel. För någon vecka sedan presenterade teaterföreningen i Lund ”Syskonbädd”, en pjäs av Stina Aronsson (viktig romanförfattare och experimenterande dramatiker under 1930-talet). Det gavs en föreställning. Cirka 120 personer såg den. Dagen efter var den för alltid borta, men Boel Gerell skrev en liten recension i Sydsvenskan. En kompetent text, men till vad nytta? Om någon blev intresserad så var ju pjäsen redan borta. Läsekretsen bestod i första hand av den lilla grupp som sett den.

Om en stadsteater i Lund satt upp ”Syskonbädd” hade vi först deltagit i diskussionen om pjäsvalet, sedan haft möjlighet att se kanske 14 föreställningar. Vi hade diskuterat föreställningen. Skådespelarna. Regin. Ensemblen skulle ha påverkats av publiken – och publiken av ensemblen.

Nästa pjäsval, pjäs, föreställning skulle till en del bli en produkt av denna ömsesidiga påverkan. Flera tusen skulle ha sett den och alla skulle ha känt till den.

Ett nav för Lunds kulturliv.

En stadsteater skulle bli det centrala navet i Lunds kulturliv. Dess repertoar, dess estetiska inriktning skulle bli en angelägenhet för hela Lund.

Ett par exempel. 1967 deltog vi, Karin och jag, i kampanjen för Norrbottensteatern som skulle byggas i Luleå och få sin ensemble. Vi framförde en kabaré om Vietnam med musik av Beatles och Bob Dylan. Norrbottensteatern blev ett nav för en hel provins, estetiskt och politiskt. Proteaterns NJA, pjäsen om stålverket, gav en flygande start.

Jag minns väl Staffan Valdemar Holms tid som teaterchef i Malmö. Hans genomförda konstnärliga linje var inte populär. Men den skapade intensiv debatt. Fria grupper, författare och konstnärer profilerade sig i förhållande till den. För och emot. Jag minns tillfällena då lärare satt och skrek åt varandra i lärarrummet på Heleneholmskolan där teaterintresset är stort. Själv var jag flera gånger mycket kritisk. Men det var värdefullt.

Den lundensiska spretigheten

Skulle inte en stadsteater konkurrera ut det nuvarande trots alla reservationer rika teaterlivet i Lund?

Icke!

Tvärtom skulle teaterlivet vitaliseras. Ett berikande utbyte skulle ske. Stadsteatern skulle behöva Lunds utfattiga teaterarbetare i många sammanhang, i föreställningar och bakom scenen. Skådespelare från stadsteatern skulle få tillfälle att spela med i uppsättningar på Månteatern och Sagohuset. Idéer skulle spridas. Kvalitén skulle höjas.

De estetiska programmen i Lunds gymnasieskolor skulle berikas. Skådespelare och regissörer skulle ge lektioner. Kanske medverka i skolornas uppsättningar. Hundratals elever skulle se stadsteaterns föreställningar och diskutera dem.

Någon gång skulle fullmäktige eller partier i fullmäktige chockeras. Det skulle vitalisera också den politiska debatten.

En stadsteater skulle också innebära en utmaning för den lokala pressen som skulle bevaka hela processen från pjäsval till färdig föreställning och efterdebatt. Lund skulle få kultursidor. Hittills har vi mest ägnat oss åt gräl om Lunds Konsthall. Inget fel i det, men debatten behöver vidgas och professionaliseras.

Dyrt, men andra kommuner har råd

Skulle det inte bli dyrt?

Jovisst!

Att bygga en teater är dyrt. Att avlöna en fast ensemble är dyrt. Men andra städer av Lunds storlek har råd.

Jag skäms ofta när jag jämför Lund med Malmös stora utbud av teater, musik, dans. Ändå har Malmö kommun flera stora konkurrerande behov. Trots det satsar staden på kultur. Och jag är övertygad om att den tjänar på det.

Jag påstår inte att Lund är kulturfattigt. Men kulturen är spretig, i hög grad knuten till universitetets nomadiserande tusenden. Vi har fina konstmuséer. Vi har gallerister. Vi har ett utomordentligt stadsbibliotek med filialer. Kulturföreningarna har ett rikt utbud, men också det är spretigt. Akademiskt. Författare och poeter presenterar och diskuterar sina verk i olika fora. Ofta på ett halvt privat sätt. Ofta inför mindre och isolerade grupper. En stadsteater skulle kunna sammanföra dem. Teatern en magnet, andra kulturyttringar järnfilspån. Ett kulturmönster.

Teaterföreningens styrelse i Lund där jag av en tillfällighet kommit att ingå i utkanten jobbar intensivt med att distribuera Riksteaterns utbud. Det är där jag kommit att uppmärksamma problemen. Mycket går Lund förbi på grund av bristen på lokaler. Annat spelas och är av högsta kvalitet. Många talar fortfarande om monologpjäsen Doktor Glas.

Men Riksteaterns föreställningar träffar Lund bara i periferin. Resa hit, övernatta, spela, resa vidare. Även Riksteatern skulle vinna på en fast stadsteater i Lund, ett väl rustat teaterhus, kollegor. Ett sammanhang att anknyta till.

Först ett teaterhus! Sen ska vi nog fixa det andra!

Gunnar StenSSon

Vilken roll spelar antisemitismen i israelisk politik?

När Sharon var premiärminister i Israel, anklagade han fredsförespråkande kritiker för att vara antisemiter. Han använde helt enkelt etiketten "antisemitism" på liknande sätt som man i Ryssland under den sovjetiska perioden använde "antisovjetisk", eller senator McCarthy på 50-talet använde "oamerikansk". President Bush II har också likställt kritiker av den egna regeringens politik med motståndare till nationen. Sharon gick ett steg längre. Om han hade velat likställa kritiker av regeringspolitiken med motståndare till nationen, hade han kunnat tala om "antisionism", men nu kallade han i stället kritikerna för fiender till judar i allmänhet.

När man vill framställa sin egen nationalistiska politik som den enda vägen och kräver total lojalitet och uppslutning bakom en regering, då kan man vara tvungen att stryka ett streck över en stor del av ens eget ideologisk arv. Vänsterpolitik stod inte högt i kurs i Sovjetunionen. Lenin talade t ex om radikalismen som kommunismens barnsjukdom, och satte fackföreningarna på plats med det nedsättande uttrycket "trade unionism". De amerikanska frihetsidealerna användes som argument för att inskränka friheten under Bushs regeringstid.

Vad Sharon bortsåg från i den judiska traditionen är de profetiska böckerna med deras starka moraliska kritik av de egna ledarnas maktmissbruk. Med Sharons sätt att tänka borde de bibliska profeterna, som t ex Jesaja som citerades i årets andra nummer av Veckobladet, uppfattas som antisemiter. Men även om man, som Lars-Anders Jönsson i förra numret, vill läsa Jesaja eller andra profeter på det sättet, så finns det andra sätt.

Den bibliska historien vimlar av maktfullkomliga potentater. Den historien är inte unik på något sätt. Men den maktkritik som profeterna utslungar mot sina ledare är ett viktigt ideologiskt arv inte bara i judendomen utan också i världshistorien. Om judendomen bara varit en etnisk-patriotisk religion utan moraliska och maktkritiska inslag, skulle den säkert varit försvunnen för länge sen, precis som de flesta andra religionerna i Medelhavsområdet och Mellanöstern från profeternas tid. Skulle Sharons linje slå igenom i judendomen, och dess moraliska och maktkritiska kärna bli irrelevant, då är den mogen för historiens skräphög likaväl som Sovjetkommunismen, som prioriterade bort socialismens moraliska utgångspunkter och maktkritik.

Antisemitismen spelar naturligtvis en roll i israelisk politik även på ett annat sätt. I och med att det ligger en fruktansvärd erfarenhet bakom, av hur antisemitisk ideologi kan omsättas i handling, finns det en rädsla som lätt kan exploateras politiskt, och en hotbild som får liv genom varje nytt krig. Det är inte konstigt om erfarenheten av antisemitismen leder till en känsla av att vara ensam i världen, av att man är hänvisad endast till sej själv. Det är en nedbrytande inställning att komma fram till, att det inte spelar någon roll vad andra människor har att säga, eftersom man ändå inte kan lita på dem när det verkligen gäller. Det är tragiskt nog samma känsla av utelämnadhet som palestinierna kan känna, med allt som världen har låtit ske med dem, trots alla vackra ord som de också har fått höra. Omvärlden måste ta båda folkens utsatta situation på allvar och ge israeler och palestinier bättre alternativ än ständiga, förödande krig, och hjälpa israelerna att sluta se antisemitism i varenda buske.

Lars-Åke Henningsson

Är målet för minskning av utsläpp av växthusgaser uppnått?

Har Lunds kommun verkligen nått målet för minskning av utsläppen av växthusgaser? Dvs det mål som finns fastlagt i "LundaEko, Program för ekologiskt hållbar utveckling", och som antogs år 2006. Målar är där 2012 och senast vid denna tidpunkt skulle utsläppet ha minskat

med 6 % per invånare jämfört med år 1990. Bland annat denna fråga riktar Demokratisk Vänster i en interpellation till kommunstyrelsens ordförande Mas Helmfrid.

Bakgrunden är följande: I september 2008 publicerade kommunens Miljöstrategiska enhet en utredning, den s k Klimatbasutredningen. Där slås fast att det är en bra bit kvar till målet och att det fordras krafttag för att det skulle kunna nås till utsatt tid.

Bara tre månader senare, i ett utskick till alla hushåll i Lunds kommun, hävdar kommunen att målet är uppnått! Vad har hänt på så kort tid, undrar DV i sin interpellation.

Glädjande

Vi tycker förstås att det är glädjande om målet verkligen uppnåtts. Men det hitintills gällande målet är ett per capitamål som redan när det antogs var för mesigt. Den sammanlagda utsläppsmängden har, trots eventuell måluppnåelse, ökat sedan basåret för beräkningarna, 1990. Detta beroende på befolkningstillväxten i kommunen. Det är nu hög tid för kommunen att sätta ett mål som innebär minskning av de totala utsläppen. Därför ställer vi också frågan till kommunstyrelsens ordförande om han är beredd att verka för att även de totala utsläppen minskar.

Interpellationen

Här följer interpellationstexten i sin helhet:

”LundaEko”, Lunds program för ekologiskt hållbar utveckling, har som mål att minska utsläppen av växthusgaser per invånare med 6 % fram till år 2012 (jämfört med basåret 1990).

I ”Klimatbasutredning för Lund”, framtagen av Miljöstrategiska enheten i september 2008, anges att utsläppen av växthusgaser per lundabo år 2005 var 5 ton (exklusive konsumtion av varor). Utredningen konstaterar att utsläppen har ökat sedan 1990 och att det sålunda var en bra bit kvar till målet för minskningen.

Målet uppnått?!

Tre månader senare, i december 2008, presenteras i ”idéernas Lund”, det reklamblad för Lunds kommun som delades ut till hushållen, nya och smått sensationella siffror för emissionerna: I kommunen har år 2006 utsläppen av växthusgaser minskat med 10 % per invånare jämfört med 1990 - därmed är ”LundaEkos” mål redan uppnått! Uppgifterna blir än mer sensationella eftersom det torde förutsätta en minskning i storleksordningen omkring 25% mellan åren 2005 och 2006 (förutsatt att ”Klimatbasutredningens” uppgifter är korrekta.)

Självklart är dessa nyare uppgifter, om de är korrekta, väldigt glädjande och de stimulerar till nya och djärvare mål för växthusgasutsläppen.

Motstridigt

Vi vill dock med anledning av de något överraskande och något motstridiga uppgifterna ställa följande frågor till dig:

Är ”Klimatbasutredningens” uppgifter korrekta? Är uppgifterna i ”idéernas Lund” korrekta? Om svaret är jakande på båda dessa frågor, hur förklarar du då de sinsemellan motstridiga uppgifterna från ”Klimatbasutredningen” och ”idéernas Lund”? Vilka åtgärder har satts in som gett denna anmärkningsvärda effekt på så kort tid?

Även när ”LundaEkos” percapitamål är uppnått innebär detta, med hänsyn till befolkningsökningen i kommunen, att de totala utsläppen har ökat sedan 1990. Är du beredd att nu verka för att kommunens nya mål för minskning av växthusgasutsläppen sätts så att det avser de totala utsläppen?

Ulf Nymark, Demokratisk Vänster

Råd till Israel

”On the wrong side of history”,

Barack Obama 20/1 2009

”Man kan inte utrota ett helt folk”,

Olof Palme 1/7 1982

”Israel borde ha lärt sig av sitt eget folks historia att man inte kan utrota ett helt folk”. Olof Palme yttrade dessa ord i ett tal inför TCO-kongressen 1 juli 1982. Han var upprörd över Israels invasion i Libanon och förödande bombning av Beirut som senare ockuperades. Den israeliska armén tvingade den palestinska befrielse rörelsen PLO till exil i Tunisien. Sedan genomfördes massakrer på den försvarslösa befolkningen i de palestinska lägren Sabra och Shatila. Ansvarig var Ariel Sharon. Israel hade som vanligt vunnit en stor militär seger. PLO:s väpnade styrkor var förintade och ledningen i exil långt borta från Palestina.

Olof Palme upprördes och insåg att det folkrättsvidriga våldet ingalunda innebar något slut på konflikten utan tvärtom fördjupade och förvärrade den. På sikt skulle våldet hota själva Israel.

Talet vid TCO-kongressen var en signal, ett råd till Israel, som under årtionden åtnjutit Sveriges och inte minst Olof Palmes stöd, särskilt de år då Israels socialdemokrater under Ben Gurion och Golda Meir byggde landet.

Var Palmes råd ett klokt råd, ett gott råd i ljuset av vad som sedan skulle hända: intifadan 1987, Israels nya invasion i Libanon 2006 och massakern i Gaza ?

Fredsrörelsen i Israel tyckte det var ett gott råd och växte sig starkare.

Eller var det ett uttryck för hat mot Israel, för trivialisering av Förintelsen? Var Olof Palme antisemit?

Det tyckte det israeliska högerpartiet Likud. Dess ledare var Menachem Begin, tidigare medlem i terrorgruppen Sternligan och inblandad i mordet på Folke Bernadotte.

Det blev Likuds tolkning som staten Israel via sina ambassader spred i Europa.

Den tolkningen upprepades av borgerliga media som införlivade den i sin hatkampanj mot Olof Palme.

Hatkampanjen fortsätter

Nu fortsätter Sydsvenskans Mats Skogkär angreppen på Olof Palme 27 år senare. Det sker i inledningen till tidningens kampanj mot antisemitismen. ”Olof Palme gick i bräsch för att dra paralleller mellan Israel och Nazityskland”, skriver han. Han styrker påståendet med citatet ovan som han hämtat ur en sionistisk propagandaskrift utgiven av Jerusalem Center for Public Affairs 2008, ”Behind the humanitarian mask”.

En feltolkad formulering av Karl Marx

Chefredaktör Heidi Avellan, som i samma kampanj skrivit en artikel om antisemitismen i den europeiska kulturen i Sydsvenskan 7 februari, går i en liknande fälla.

I Niklas Ekdals bok ”Europa och skulden” har hon funnit en lösryckt formulering ur Marx traktat ”Om judefrågan”. Den lyder så här: ”Så snart det lyckas samhället att avskaffa schackraren och hans förutsättningar har juden blivit en omöjlighet.”

Detta kan låta som ett solklart exempel på antisemitism och så tolkar hon det också.

Men saken är inte så enkel. I själva verket är traktaten ”Om judefrågan” en stridsskrift till försvar för judarna. Den ökände tyske antisemiten Bruno Bauer ville fränkänna judarna fulla samhällsliga rättigheter och friheter om de inte avsvor sig sin religion och lät döpa sig. Marx som själv var av judiskt ursprung upprördes djupt av Bruno Bauers förslag.

Samtidigt trodde han att den historiska utvecklingen i en framtid skulle leda till ett klasslöst sekulärt samhälle där religioner, religiöst förtryck och religiösa konflikter inte existerade. Det är innebörden i den citerade meningen.

Heidi Avellans misstag leder till historieförfälskning och till att hon faktiskt förvränger ett historiskt dokument i kampen mot tysk antisemitism. Hon hamnar på samma sida som antisemiten Bruno Bauer, vilket förvisso inte var hennes avsikt.

Enklast kollar den intresserade eller misstrogne läsaren fakta i den brittiske författaren Francis Wheens populära Marx-biografi "Karl Marx", Fourth Estate Limited 1999, på sidorna 55 till 57 i den engelska upplagan. Där finns också ett intressant resonemang om Marx motsägelsefulla förhållande till sin judiska identitet.

Antisemitism-stämpeln som maktinstrument

Olof Palme insåg redan långt före 1982 att en tvåstatslösning var den enda rimliga och nödvändiga lösningen i konflikten Israel – Palestina. Det förutsatte förhandlingar mellan Israel och PLO. Därför bjöd han in PLO:s ordförande Yassir Arafat till Sverige ur hans exil i Tunisien.

Följden blev att hatkampanjen mot Olof Palme drevs till nya excesser. Fler än jag minns säkert de rasistiska hataffischerna överallt i Malmö där Olof Palme framställdes som arabisk terrorist.

På samma sätt avbildade de israeliska högerextremisterna Yitzhak Shamir i nazistuniform sedan han undertecknat Oslo-avtalet. I båda fallen kan man tala om en ödesdiger trivialisering av antisemitismen och Förintelsen.

Storkyrkan i Stockholm, Sveriges nationalhelgedom, fylldes av Palmehatare som bad för Israel, höll tal och sjöng psalmer.

Kampanjen kanske inte knäckte Palme, men den blev en mycket tung politisk belastning för honom. Hatet ledde till Palmemordet tre år senare.

Trots att Sydsvenskan rubricerar sin huvudledare "Lär av historien" är allt detta tydligen okänt för Mats Skogkär.

Att anklaga kritiker för antisemitism och trivialisering av Förintelsen.

Israels utrikespolitik bygger på allianser med mäktiga stater, för närvarande USA, och en stark armé.

Men staten Israels kanske viktigaste utrikespolitiska instrument är propagandan för att vinna världsoptionens stöd, framför allt i Västeuropa och USA.

Den israeliska propagandan har hittills förmått bryta udden av i stort sett all kritik oavsett om den handlar om att Israel diskriminerar araber, bryter mot folkrätt och ingångna avtal, spränger FN-institutioner, sätter sjukhus i brand, mördar individer i skilda delar av världen, startar anfallskrig, lagrar massförstörelsevapen, tillverkar kärnvapen eller använder förbjudna vapen som fosforgranater och klusterbomber.

Propagandan inriktar sig på befolkningens skuld känslor i länder som på något sätt varit ansvariga för Förintelsen som Tyskland, Frankrike, Nederländerna och Polen. Den grundläggande retoriken går ut på att anklaga Israels kritiker för antisemitism och för att trivialisera Förintelsen.

Det fungerade i början av 1980-talet. Men ständig upprepning leder till inflation. "Israels brutala metoder för att få bukt med intifadan urholkade dess förtroendekapital i väst" för att citera Nationalencyklopedin. Invasionerna i Libanon och Gaza har urholkat förtroendekapitalet ytterligare. Den gamla propagandan funkar inte längre.

Sverigedemokraterna viftar med israeliska flaggor.

Den ledande israeliska tidningen Haaretz fruktar att Israel genom sin rasistiska våldspolitik håller på att begå nationellt självmord. Landet kan råka i konflikt med Barack Obamas USA.

Uri Avnery, den kände israeliske fredskämpen, är desperat. Den israeliska nationalismen grundar sig på etniskt ursprung, blod och jord, skriver han i en artikel som Al Jazeera publicerade 8/2. "Israel har förvandlats till ett vansinnigt monster utan medlidande för kvinnor och barn, sårade och sjuka". Han citerar med adress till Israels makthavare Barack Obamas tal

den 20 januari: "You are on the wrong side of history"... "Our power can not protect us, nor does it entitle us to do as we please."

Han påpekar att de amerikanska judarna röstade på Obama.

Med sorg konstaterar han att marken darrar under ett Israel där en tygellös arabhatare som Avigdor Liberman vinner politisk makt.

Samtidigt har det paradoxala hänt att Sverigedemokraterna ser sina ideal förverkligade i Israel. Sverigedemokratern är det enda parti som har sina rötter i sekter som förnekade Förintelsen, hyllade Hitler och demonstrerade med hakkorsflaggor och Sieg Heil-rop.

Nu deltog en Sverigedemokratisk kommunpolitiker från Lund i söndagens Israel-manifestation tillsammans med Folkpartiets Birgitta Olsson. Han bereddes också tillfälle uttala sitt stöd för Israel och fördöma de huvudsakligen palestinska motdemonstranterna.

Och så här säger Sverigedemokraten Sten Andersson i Sydsvenskan den 10/2: "Det är totalt oacceptabelt det som håller på att hända i Malmö. Jag kan rekommendera besök i synagogan på Förintelsedagen för den som tvivlar på den historiska samtidsforskningen."

Gunnar Stensson